Å ingen ting sad' Pehr med hast;
Hwarför will du mig leta?
Du har wäl satt dig före fast,
Mitt fromma sinne reta.
Du wet ej tycks hwad angår dig
Om jag är glad ell' trumpen.
Jag kan för andra skrifta mig,
Och ej för en så lumpen.

Nu rodna Stina som en mört;
Af harm och blygd tillika,
Och sade häftigt helt bestört:
Så will du mig då swika!
Se sådant är med karlars tro!
På dem må näcken bygga;
De hafwa deri just sin ro,
Att Ed och löften rygga.

Åh! påcka ej din toka led!
Der med du intet winner;
Ty wet du att om jag blir wred:
Jag wäl på utwäg finner.
När som jag dig det löftet gaf,
Att bli din ägta maka,
Jag wisste ingen annan af;
Men nu lär det ej smaka.

Hur då? är jag då ej så god
Ännu som förra tider,
Jag slikt ett prat och wankelmod
Af dig allsintet lider.

Hwem har du wäl nu kunnat sett,
Som ligger dig i minne?
Och hwad har hon för piller gett,
Som så förtjust ditt sinne?

Jo efter du så enwis är
Så will jag det berätta:
I Sta'n å flickor mer än här!
Som å så wackra nätta.
De äro granna med maner,
I flor och silke swäfwa;
Så att den som uppå dem ser.
Må för deß grannlåt bäfwa.

Ja det är klokt, när tocke krut
Sig högst i korgen ställer!
När Borgar-pigor will se ut,
Som Jungfrur och Mamseller.
Hwad menar du att deße ta
Den grannlåt som de bära?
De den förtiena — Ja wißt! ja!
Men monne allt med åra?

Håll mun ditt stygga plumpa nöt!
Ty du är yr i myßa.
Du alldrig nånsin blir så söt,
Att jag dig täckes kyßa.
Min sann! jag må wäl nästan spy,
När jag dig rätt betraktar.
Ditt tal din gång, din kläder hy,
Jag allt hos dig föraktar.

GS 381

Tjäna-Wifa.

Tjänstaftnes Sköterna gnor och rytter,
Och hvarken Hästet sömnberyter,
Och Hjorten hanfar lätta språng,
Och Harren hoppar knäckt in gång,
Mot alla ihland berga hinna,
Med fler som ofvet blifvit finnen,
Och Tjäna-hornet med sitt stall
Förkunnar strax döb och fall.

Så Fjädern spelar för in stöna,
Och Orren letter med sin söna,
Så skalle för hem ett gryntt förskät,
Att agta part skilla åt.
Der himpa de så tungt i backen,
Och Hjärtan under sköl och sinet
Och Tjäna hornet sig i sin ört.

Elméns och Brandbergs Tryckeri, 1830.
Fjuet No 4, Amatörer förlags och Diversagasin,
mät emot Källare Enerigt Magen.

Nu den der lilla blåa Dufwan,
Som hoppar på den gröna tufwan,
Ja månne hon befriar sej,
Uti sin oskuld — nej, ack nej.
Och Lärkan med utspända wingar,
Färgåfwes sig mot höjden swingar,
Från skott, ty under sång och drill,
Är Sångerskan ej mera till.

I Waßen, simmar Gråse-ånder,
Dem Jägarn hagelswärmen sänder,
Och hunden öfwad, lydig, snäll,
Bär troget hem dem i hans tjäll.
Han gör en liten fentlig dona,
Kramfoglar will han icke skona,
Och Rapphöns-swärmen är förrådd,
Den fälls på Rågens gröna brodd.

Men är ej detta oförswarligt,
Att bruka wåld så uppenbarligt?
Nej sådant är ju werldens lopp,
En skall den andra åta opp.
Och Jägarn med sin gröna tröja,
Kan dock som andra ombet röja,
Fast han i skogen synes wild,
Hans själ är lifwäl god och mild.

Han siunger många glada sånger,
Hans hjerta känner ingen ånger;
Harmoniskt han på Lutan slår,
När i sitt hus han hwila får.

Få se om det dig giftwer bröd
Och om det länge gläder;
Få se om du i all slags nöd
Blir mätt af sådant wäder.

I grytan lägg ditt skönhets kram
Och red det af med nöie!
Uppsätt en wäf af prat och glam
Och wäfta i med löie!
Låt hustrun gå i lagåln grann
Och inne klädd i Siden:
Så får du se om icke han
Alltsammans tar med tiden.

Waggwisa.

Du sträcker ut Din lilla hand
Att sömnen från Dig driftwa;
Du will utur Din lindas band,
Samt fri och ledig blifwa

Ack, slumra, Lilla! slumra sött,
Och dröm om lek och löie;
Wid lifwet blir du tids nog trött
Det skänker söga nöie.

Du stygga fluga! surra ej
Och nalkas ej min Lilla;

Hur så hvad har du mot mitt tal,
Min Kapnab, gång och ledar?
Helt lag ej strattar icmt ed gal
Och trummar upp och nedar;
Och talt lag ej gar fnörd och sjehnd,
Kan trippa, trafiva, banka:
Så tor lag bedt så hall bli stånd,
Som dr der gå och tvanka.

Ja du! du må stums gat ut!
En du ar allvig sluger.
Nog har du hål en tringflodd trut:
Men elest intet duger.
Din uppsyn ar lust lif en tjur;
Din hy ar grof som lader;
Du gar i timts som tuga djur
Och timtig ar din stader.

Jag ar hal ide sjon och rik,
Strax tan lag ei strysta;
Men nog att lag ar mensor lik,
Jag hall med ingen hysa.
Du lasar hunt min hy och bragt,
Du sjelf hvad tan dig bekvara.
Och tan sig siatlagt stida.

Sjur så hvad har du mot mitt tal,
Min Kapnab, gång och ledar?
Helt lag ej strattar icmt ed gal
Och trummar upp och nedar;
Och talt lag ej gar sinbrd och sjehnd,
Kan trippa, trafiva, banka:
Så tor lag bedt så hall bli stånd,
Som dr der gå och tvanka.

Ja du! du må stums gat ut!
En du ar allvig sluger.
Nog har du hål en tringflodd trut:
Men elest intet duger.
Din uppsyn ar lust lif en tjur;
Din hy ar grof som lader;
Du gar i timts som tuga djur
Och timtig ar din stader.

Jag ar hal ide sjon och rik,
Strax tan lag ei strysta;
Men nog att lag ar mensor lik,
Jag hall med ingen hysa.
Du lasar hunt min hy och bragt,
Du sjelf hvad tan dig bekvara.
Och tan sig siatlagt stida.

Sjur så hvad har du mot mitt tal,
Min Kapnab, gång och ledar?
Helt lag ej strattar icmt ed gal
Och trummar upp och nedar;
Och talt lag ej gar sinbrd och sjehnd,
Kan trippa, trafiva, banka:
Så tor lag bedt så hall bli stånd,
Som dr der gå och tvanka.

Ja du! du må stums gat ut!
En du ar allvig sluger.
Nog har du hål en tringflodd trut:
Men elest intet duger.
Din uppsyn ar lust lif en tjur;
Din hy ar grof som lader;
Du gar i timts som tuga djur
Och timtig ar din stader.

Jag ar hal ide sjon och rik,
Strax tan lag ei strysta;
Men nog att lag ar mensor lik,
Jag hall med ingen hysa.
Du lasar hunt min hy och bragt,
Du sjelf hvad tan dig bekvara.
Och tan sig siatlagt stida.

Sjehr och Stina.

En gång som sjelle ifrån Sta'n
Och tag dig der en stida,
Som ar så sjon som sicstina dan
Och tan sig siatlagt stida.

Du lasar hunt min hy och bragt,
Du sjelf hvad tan dig bekvara.
Och hvad tan sig betvara.

Sjur så hvad har du mot mitt tal,
Min Kapnab, gång och ledar?
Helt lag ej strattar icmt ed gal
Och trummar upp och nedar;
Och talt lag ej gar sinbrd och sjehnd,
Kan trippa, trafiva, banka:
Så tor lag bedt så hall bli stånd,
Som dr der gå och tvanka.

Ja du! du må stums gat ut!
En du ar allvig sluger.
Nog har du hål en tringflodd trut:
Men elest intet duger.
Din uppsyn ar lust lif en tjur;
Din hy ar grof som lader;
Du gar i timts som tuga djur
Och timtig ar din stader.

Jag ar hal ide sjon och rik,
Strax tan lag ei strysta;
Men nog att lag ar mensor lik,
Jag hall med ingen hysa.
Du lasar hunt min hy och bragt,
Du sjelf hvad tan dig bekvara.
Och tan sig siatlagt stida.